

opusdei.org

„Opus Dei dvasia mane įkvepia nenuleisti rankų“

Ana Maria Alomar, politinių mokslų ir sociologijos specialistė, yra Opus Dei supernumerarija. Dirba vieno banko filialo vadybininke.

2006-06-05

Vieną vakarą nuėjau į tėvo medicinos kliniką. Niekada pas jį neužeinu darbo metu, nes nenoriu jam trukdyti, bet keista, kad tąkart labai norėjau jį aplankyti. Kai atėjau,

pas jį buvo pacientas, tad prisėdau laukiamajame. Ten mane užkalbino aštuoniasdešimtmetė ponė Fanny Morell.

Ji ėmė pasakoti, kaip žmonėms reikia Dievo. Mano šeima katalikų, tad tėvai mus auklėjo krikščioniškai, tačiau užaugusi tapau kiek maištinga... Tos ponios žodžiai man smigo giliai į širdį ir mano siela sunerimo. Ji mane pakvietė į susibūrimą, pasikeitėme telefono numeriais ir sutarėm kada.

Išgirdę, kas nutiko, namiškiai ėmė šmaikštauti, nes mano tėvai, vertinantys Opus Dei, žinojo, kad Fanny yra šios organizacijos narė, o aš visuomet buvau pratusi „peikti nieko nežinodama“. Taigi su ja nuėjau į pirmąjį susibūrimą ir nuo tol kas mėnesį jai skambinau priminti, kada kitas susitikimas. Dabar prelatūrai priklausom aš,

mama, sesuo ir jos vyras. Mano tėvas ir kita sesuo tapo rėmėjais.

Opus Dei man parodė, kokios be galo svarbios yra mano gyvenimo smulkmenos, aplinkybės ir veikla, paskatino įžvelgti kasdienių darbų reikšmę ir profesinę veiklą susieti su dvasiniu gyvenimu.

Dirbu visuomeninį darbą, pasitaiko gerų ir prastų dienų, kartais tenka prisiversti dirbti su džiaugsmu, kad esu Dievo dukra, o kartais... pamatai, kad galėjai ir geriau. Opus Dei dvasia mane įkvepia nenuleisti rankų, nes žinau, kad esu ne viena ir kad kiekviena diena – tai nauja galimybė mylėti Dievą ir tarnauti kitiems.

Be to, vadovauju Masanellos užklasinės veiklos švietimo centrui, skirtam merginoms ir jų šeimoms. Tėvų indėlis į vaikų auklėjimą neįkainojamas, tačiau jiems reikia pagelbėti, tad Masanellos centre palaikome šeimų auklėjimo siekius ir

padedame jiems auginti būsimas moteris. Šis darbas žavingas: nuolat atiduodamas save ir pats daug įgyji, galbūt net daugiau įgyji. Mergaitės man tarsį gyvas oro gūsis, nes imi žvelgti jų akimis, tenka persiimti jų naivumu, užsidegimu ir sveiku smalsumu.

Kaip tik todėl turime būti budrūs: joms lengva padaryti įtaką, todėl svarbu pažinti jų draugus, stebėti, kokias žiūri televizijos laidas, auklėti savo pavyzdžiu... Jos kreipia daug dėmesio į suaugusiųjų poelgius ir taip kuria savo supratimą, todėl turim ne taip griežtai jas prižiūrėti ir laiku dovanoti joms savo ištikimybę ir meilę, vengti perdėto globėjiškumo, per didelio atlaidumo ar per didelės laisvės, nes tokio amžiaus žmogaus atsakomybės jausmas dar nėra tvirtas.

Per tuos mėnesius surengėme ne vieną susitikimą ir konferenciją

šeimoms, kurios dalyvaus Valencijoje vykstančiame pasauliniame susitikime su Popiežiumi. Kelios centro mergaitės ten vyks kaip savanorės. Artėjant šiam susitikimui, Popiežius mus ragina prisiminti mūsų mylimo Jono Pauliaus II žodžius: „Žmonijos ateitis slypi šeimoje“.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/opus-dei-dvasia-manetikvepia-nenuleisti-ranku/](https://opusdei.org/lt-lt/article/opus-dei-dvasia-manetikvepia-nenuleisti-ranku/) (2026-03-29)